

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/53/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201416
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014201416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkýň: 1. F. X., bytom X., 2. F. Q., bytom X., právne zastúpených Mgr. Vándou Durbákovou, advokátkou so sídlom Krivá 23, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky, Nám. mieru 3, Prešov, za účasti: 1. Mesto Stará Ľubovňa, Obchodná 1, Stará Ľubovňa, 2. Ing. V. V., O., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/34204/91382/ŠSS-ZPM zo dňa 21. októbra 2014, o odvolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/73/2014-48 zo dňa 16. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/73/2014-48 zo dňa 16. decembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyne domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/34204/91382/ŠSS-ZPM zo dňa 21. októbra 2014. Týmto rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobkýň zamietol a potvrdil rozhodnutie Obce Nová Ľubovňa č. 2014/00418-523 SÚ/Fa zo dňa 19.08.2014 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“), ktorým bola povolená stavba „9 tr. ZŠ Podsadek“ na parcele č. KN C 1734 v k. ú. Q.. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyne namietali nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočné zistenie skutkového stavu ako aj vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a to z dôvodu, že správny orgán 1. stupňa a žalovaný sa nedostatočne vysporiadali s ich námietkami ako účastníkmi konania a neskúmali možnosť rozporu s verejným záujmom a to možným segregáčnym dopadom - prehĺbením segregácie rómskych detí výstavbou uvedenej stavby.

Verejný záujem je pojmom neurčitým. Stavebný zákon ani žiadny iný zákon neobsahuje jeho legálnu definíciu. Všeobecne ho možno chápať ako záujem prospešný väčšiemu počtu osôb a nie iba jedincovi. Verejným záujmom sa predovšetkým rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a podobne. Príslušný stavebný úrad podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“) musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 Stavebného zákona, ktoré sa týka ochranných zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov, podľa toho o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená a či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma a podobne.

Súd sa stotožnil s názorom žalovaného vyslovenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že otázky týkajúce sa segregácie rómov nie je správny orgán 1. stupňa, ani žalovaný oprávnený v stavebnom konaní skúmať a vyjadrovať sa k nej. Rozsah preskúmania podaného návrhu, resp. žiadosti o povolenie stavby je určené v stavebnom konaní v ustanovení § 62 Stavebného zákona. Otázky vplyvu navrhovanej stavby na okolie a potreby požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledky sú posudzované v rámci územného konania, ktoré predchádza stavebnému konaniu. Tieto ako bolo uvedené vyššie boli posúdené v rámci územného konania o povoľovanej stavbe, ktoré bolo právoplatne ukončené rozhodnutím zo dňa 11.06.2014.

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. je potrebné považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenia žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva. Aktívna procesná legitímácia žalobcu ako procesná podmienka podľa § 250 ods. 2 O.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach nadobudnutých rozhodnutím vydaným v správnom konaní, t. j. že mu takýmto rozhodnutím bola spôsobená ujma.

Konštatoval, že žalobkyne v námietkach uvedených v žalobe žiadnym spôsobom neuvádzajú na ktorých subjektívnych právach boli rozhodnutím a postupom žalovaného a stavebného úradu dotknuté. Námietkami, ktoré sa týkajú prehĺbenia segregácie rómskych detí s poukazaním na medzinárodné zmluvy a dohovory o ľudských právach, ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva sa domáhajú skôr ochrany cudzích práv a nie svojich práv ako účastníkov konania. Takýmto námietkam preto súd nemôže poskytnúť ochranu.

Súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a administratívneho spisu dospel k záveru, že stavebný úrad viedol stavebné konanie v súlade s ustanovením § 62 Stavebného zákona, rozhodnutie vydal v súlade s ustanovením § 66 Stavebného zákona, ako aj ustanovením § 46 a § 47 Správneho poriadku. V konaní zabezpečil súčinnosť dotknutých orgánov, ktoré chránia verejné záujmy z hľadiska osobitných predpisov a vysporiadal sa s námietkami a pripomienkami účastníkov konania. So všetkými relevantnými námietkami žalobkýň sa vysporiadal aj žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobkýň ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobkyne v zákonnej lehote odvolanie. Nestotožnili sa so závermi krajského súdu a mali za to, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Žalobkyne trvali na ich právnej argumentácii uvedenej v žalobe. Podľa ich názoru správny orgán 1. stupňa a následne aj žalovaný v konaní pochybili, keď odvolacie námietky žalobkýň v stavebnom konaní nepreskúmali a nepovažovali ich za okolnosti, ktoré zakladajú zrejmy rozpor s verejným záujmom, ktorý mali správne orgány v rámci stavebného konania v súlade s ust. § 62 ods. 1 písm. b) Stavebného

zákona skúmať. Namiesto toho ich považovali za námietky, ktoré smerujú voči podmienkam umiestnenia stavby, ktoré mali byť podľa ich názoru uplatnené v rámci územného konania. Krajský súd pochybil, keď sa s týmto záverom žalovaného stotožnil a vyhodnotil ho ako zákonný.

Namiesto dôkladného preskúmania námietok správne orgány vôbec namietaný rozpor s verejným záujmom neskúmali a skutkovú situáciu vyhodnotili len na základe tvrdení stavebníka. Krajský súd pochybil, keď sa s jeho závermi stotožnil. V tejto súvislosti považovali žalobkyne za nevyhnutné zdôrazniť, že štátne orgány majú povinnosť prijímať účinné opatrenia na predchádzanie porušovania ľudských práv vrátane segregácie vo vzdelaní. Uvedená povinnosť im vyplýva z medzinárodných zmlúv na ochranu ľudských práv, ktoré sú pre Slovenskú republiku záväzné, okrem iných aj Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie a tiež práva EÚ. Podrobnejšiu argumentáciu žalobkyne v tomto smere uviedli v žalobe.

Čo sa týka záveru súdu, že žalobkyne nie sú aktívne legitimované na podanie tejto žaloby, pretože v konaní nepreukázali porušenie ich subjektívnych práv a v konaní sa domáhali skôr ochrany cudzích práv ako práv vlastných, ten podľa žalobkýň neobstoí. Mali za to, že sú aktívne legitimovanými v danom súdnom spore a dostatočne súdu preukázali, že rozhodnutím a postupom žalovaného boli ukrátené na svojich právach.

Boli toho názoru, že je v záujme celej spoločnosti, teda všetkých vrátane žalobkýň, aby základné ľudské práva každej osoby neboli porušované. Právo na vzdelanie bez diskriminácie patrí k základným ľudským právam, ktoré požívajú ochranu. Porušenie tohto práva je v rozpore s princípmi právneho štátu a hodnotami demokratickej spoločnosti ako takej. Je aj v ich záujme a v záujme celej spoločnosti, aby rómska etnická menšina nebola oddeľovaná od majoritnej spoločnosti, aby všetky deti bez rozdielu boli vzdelávané inkluzívne a aby sa finančné prostriedky z verejných zdrojov využívali efektívne, v súlade s verejným záujmom, a nie na financovanie výstavby stavby, v ktorej bude dochádzať k porušovaniu základných ľudských práv. V danom prípade sa tak nestalo, došlo teda aj k porušeniu subjektívnych práv žalobkýň.

Okrem ukráteniu na právach hmotných, žalobkyne mali za to, že zo skutkových okolností prípadu je zrejmé, že postupom a rozhodnutím stavebného úradu a žalovaného došlo aj k ukráteniu na ich právach procesných a to práva na inú právnu ochranu, k čomu došlo nedostatočným vysporiadaním sa s ich námietkami v rozhodnutí žalovaného, nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, a tým nepreskúmateľnosťou rozhodnutia žalovaného, čo im znemožnilo účinne chrániť svoje záujmy v stavenom konaní. Súd prvého stupňa teda podľa žalobkýň pochybil, ak konštatoval nedostatok ich aktívnej legitimácie v tomto konaní.

Takýto reštriktívny výklad súdu prvého stupňa, že stavebný úrad a žalovaný nie sú povinní preskúmať v rámci stavebného konania možný rozpor výstavby stavby s verejným záujmom spočívajúcom v dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania a že žalobkyne nie sú aktívne legitimované v tomto spore, je v rozpore nielen s citovanou vnútroštátnou antidiskriminačnou legislatívou, ale najmä v rozpore s právom EÚ, konkrétne Smernicou Rady 200/43/ES, ktorá ustanovuje zásadu rovnakého zaobchádzania s osobami bez ohľadu na rasový alebo etnický pôvod. V tejto súvislosti poukázali na judikatúru Súdneho dvora EÚ.

V prípade ak má odvolací súd pochybnosti o takomto výklade komunitárneho práva, žalobkyne s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. navrhli, aby odvolací súd predmetné konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 (bývalého článku 234) Zmluvy Európskych spoločenstiev.

Na základe uvedených skutočností navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na zmenu rozsudku navrhli, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil prvostupňovému súdu vec na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyň uviedol, že nemá námietky proti napadnutému rozsudku krajského súdu a plne sa stotožňuje s jeho výrokovou časťou ako aj s odôvodnením. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyň nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyne domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyň o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobkyň zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa o povolení stavby „9 tr. ZŠ Podsadek“ na parcele č. KN C 1734 v k. ú. Q..

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci, najvyšší súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom žalovaného, ako aj so záverom krajského súdu, že otázky týkajúce sa segregácie rómov nie je stavebný úrad ani odvolací orgán oprávnený v stavebnom konaní riešiť a vyjadrovať sa k tejto problematike.

Napriek tomu, že pojem „verejný záujem“ je v Stavebnom zákone definovaný veľmi stručne, v právnej teórii sa ustálilo, že verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu, a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecný či verejnoprospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i s poslaním a úlohou verejnej moci (m. m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 99/2010 zo dňa 16.02.2011)

Základné hľadiská verejného záujmu, ktorých dodržanie stavebný úrad skúma v stavebnom konaní, sú uvedené v § 62 odsek 1 Stavebného zákona. Stavebný úrad pritom vždy kladie dôraz na skúmanie otázok zabezpečenia ochrany životného prostredia, účinkov výstavby a budúcej prevádzky. K ohrozeniu verejného záujmu môže dôjsť napríklad vtedy, ak by bola ohrozená ochrana života a zdravia osôb alebo životného prostredia; ďalším dôvodom môžu byť negatívne stanoviská dotknutých orgánov, prípadne rozhodnutie súdu o občianskoprávnej námietke účastníka konania. V takýchto prípadoch žiadosť stavebný úrad zamietne, a to aj vtedy, ak nebolo vydané samostatné územné rozhodnutie. V tomto ustanovení je zároveň určený rozsah v akom príslušný správny orgán preskúmava podaný návrh v stavebnom konaní. V zmysle uvedeného žalobkyne vychádzajú z nesprávnej interpretácie pojmu „verejný záujem“ v stavebnom konaní.

Odvolací súd ďalej poznamenáva, že územné a stavebné konanie sú dve samostatné konania, pričom právoplatné rozhodnutie v územnom konaní je pre správny orgán záväzným podkladom v stavebnom konaní. V rámci územného konania správny orgán prihliada na budúce účinky stavby v území, najmä z hľadiska ochrany životného prostredia, súladu urbanisticko-architektonického riešenia stavby s okolím, určenia polohy stavby na pozemku aj vo vzťahu k susedným stavbám a výšky stavby. Osobitne sú vymedzené požiadavky vyplývajúce zo stanovisk dotknutých orgánov štátnej správy (napr. na likvidáciu alebo zmiernenie exhalátov, hluku, tepla, otrasov, pre nakladanie s odpadmi). Z administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že námietky týkajúce sa umiestnenia predmetnej stavby a jej vplyvu na okolie a požadované opatrenia žalobkyne neuplatnili v rámci územného konania, pričom odvolací súd poukazuje na to, že koncentračná zásada konania v Stavebnom zákone, na rozdiel od Správneho poriadku, kde je možné až do vydania rozhodnutia predkladať stanoviská a pripomienky, znamená, že na neskôr, teda po lehote stanovenej v zmysle § 36 ods. 1 Stavebného zákona, uplatnené námietky a pripomienky už stavebný úrad nemôže prihliadnuť. Rovnako aj v § 36 ods. 2 Stavebného zákona, kde sa upúšťa od ústneho pojednávania, je stanovená lehota 7 pracovných dní a na po tejto lehote podané námietky a pripomienky už stavebný úrad nemôže prihliadnuť.

Účelom zásady koncentrácie konania v stavebnom konaní je stanovenie určitých limitov stavebného konania a jej cieľom je zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by v konečnom dôsledku bránili akejkoľvek stavebnej činnosti. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ustanovenie § 36 v spojení s § 42 ods. 4 (resp. § 62 ods. 1 Stavebného zákona) vymedzuje

koncentračnú zásadu v územnom a stavebnom konaní, Z uvedenej koncentračnej zásady vyplýva, že v konaní o umiestnení a povolení stavby musí byť všetok skutkový materiál pre rozhodnutie závažný, zistený pri ústnom pojednávaní spojenom s miestnym zisťovaním a že stavebný úrad môže prihliadnúť len k tým skutkovým okolnostiam, ktoré boli stavebným úradom zistené a k tým námietkam účastníkov, ktoré boli pri ústnom pojednávaní, resp. v lehote určenej stavebným úradom uplatnené (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 39/2008 zo dňa 24. apríla 2008).

Nakoľko územné konanie bolo právoplatne skončené rozhodnutím zo dňa 11.06.2014 bez uplatnenia predmetných námietok, stavebný úrad v rámci stavebného konania na tieto námietky neprihliadol.

Zároveň odvolací súd rovnako ako krajský súd má za to, že žalobkyne neuviedli, na ktorých subjektívnych právach boli rozhodnutím a postupom správnych orgánov v stavebnom konaní dotknuté. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem "svojich právach" treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva, a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu.

Ak žalobca v žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nevedie, akými konkrétnymi nezákonnosťami rozhodnutie žalovaného správneho orgánu trpí, v čom bol žalobca týmto rozhodnutím ukrátený na svojich právach (pričom všeobecné tvrdenie, že rozhodnutím bol porušený zákon, resp. že rozhodnutie nemá oporu v zákone, je nepostačujúce pre úspech v konaní), konajúci súd vzhľadom na svoju procesnú pozíciu nad stranami tieto skutočnosti za žalobcu nevyhľadáva, keďže práve tieto skutočnosti podľa § 249 ods. 2 <. Občianskeho súdneho poriadku majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd podľa § 250h <. Občianskeho súdneho poriadku viazaný. (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Sž-o-KS 132/2004 zo dňa 01.09.2005).

Odvolací súd má rovnako ako krajský súd za to, že námietky v súvislosti s prehĺbením segregácie rómskych detí s poukazom na medzinárodné zmluvy, Dohovor a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva sa netýkajú ochrany subjektívnych práv žalobkýň ako účastníkov konania.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, lebo je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva a návrhu účastníka na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nevyhovie, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá (v takom prípade) procesné vady konania ani v zmysle § 237 písm. f/, ani v zmysle písm. g/ O. s. p.

Vzhľadom na uvedené, návrhu na prerušenie konania za účelom polozenia predbežnej otázky Súdnemu dvoru Európskej Únie odvolací súd nevyhoviel, nakoľko Najvyšší súd nemohol k polozeniu prejudiciálnej otázky, vzhľadom na nevyužitelnosť v tomto súdnom konaní, pristúpiť. Takýto záver podporuje aj judikatúra Súdného dvora Európskych spoločenstiev, najmä La Pyramide (bod č. 1 ECR I-3999) alebo Meilicke (bod č. 25 ECR I-4871), podľa ktorej sledovaným účelom nie je zasielanie hypotetických vyjadrení alebo právnych posudkov Súdnym dvorom na adresu národných súdov, ale naopak ako pomoc (podklad rozhodnutia) národnému sudcovi pri riešení konkrétneho právneho problému s právne - efektívnym dopadom na vzťahy účastníkov súdneho konania.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich

právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Žalobkyne nevyvrátili žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takéto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Námietky žalobkyní v 1. a 2. rade uvedené v odvolaní sú v podstate zhodné s námietkami uvedenými v žalobe, s ktorými sa náležite vysporiadal už krajský súd. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobkyniam náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neboli v odvolacom konaní úspešné.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.